

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 5 dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl należy interpretować w ten sposób, że gdy państwo członkowskie postanowiło zapewnić materialne warunki przyjmowania w postaci zasiłków pieniężnych lub talonów, zasiłki te powinny być dostarczane od chwili złożenia wniosku o udzielenie azylu zgodnie z przepisami art. 13 ust. 1 tej dyrektywy i spełniać minimalne normy określone przepisami art. 13 ust. 2 wspomnianej dyrektywy. Owo państwo członkowskie powinno czuwać nad tym, by łączna wysokość zasiłków pieniężnych obejmujących materialne warunki przyjmowania wystarczała do zapewnienia godnego poziomu życia odpowiedniego dla stanu zdrowia osób ubiegających się o azyl oraz ich utrzymania, umożliwiając im w szczególności dysponowanie zakwaterowaniem przy uwzględnieniu w razie potrzeby zachowania interesu osób mających specjalne potrzeby na mocy przepisów art. 17 tejże dyrektywy. Materialne warunki przyjmowania przewidziane w art. 14 ust. 1, 3, 5 i 8 dyrektywy 2003/9 nie obciążają państw członkowskich, gdy postanowiły one przyznawać te warunki wyłącznie w postaci zasiłków pieniężnych. Jednakże wysokość tych zasiłków musi być wystarczająca do tego, by umożliwić zakwaterowanie małoletnich dzieci z ich rodzicami, tak aby mogła zostać utrzymana jedność rodziny osób ubiegających się o azyl.
- 2) Dyrektywę 2003/9 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by w razie przeciążenia struktur zakwaterowania przeznaczonych dla osób ubiegających się o azyl państwa członkowskie mogły odsyłać te osoby do instytucji systemu ogólnej pomocy społecznej, o ile system ten zapewnia osobom ubiegającym się o azyl poszanowanie minimalnych norm przewidzianych przez tę dyrektywę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – HaTeFo GmbH przeciwko Finanzamt Haldensleben

(Sprawa C-110/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo przedsiębiorstw — Zalecenie 2003/361/WE — Definicja przedsiębiorstw mikro, małych i średnich — Rodzaje przedsiębiorstw branych pod uwagę przy obliczaniu liczby zatrudnionych osób i kwot finansowych — Przedsiębiorstwa powiązane — Pojęcie „grupy osób fizycznych działających łącznie”)

(2014/C 112/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HaTeFo GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Haldensleben

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesfinanzhof – Wykładnia art. 3 ust. 3 akapit czwarty załącznika do zalecenia Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich (Dz. U. L 124, s. 36) – Rodzaje przedsiębiorstw branych pod uwagę przy obliczaniu liczby zatrudnionych osób i kwot finansowych – Przedsiębiorstwa powiązane – Pojęcie grupy osób fizycznych działających łącznie

Sentencja

Artykuł 3 ust. 3 akapit czwarty załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwa można uważać za „powiązane” w rozumieniu tego artykułu, jeżeli z analizy nawiązanych między nimi stosunków prawnych i gospodarczych wynika, iż za pośrednictwem jednej osoby fizycznej lub grupy osób fizycznych działających łącznie stanowią one jeden podmiot gospodarczy, nawet jeśli formalnie nie pozostają w jednej z relacji, o których mowa w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy tego załącznika.

Za działające łącznie w rozumieniu art. 3 ust. 3 akapit czwarty tego załącznika uważa się osoby fizyczne, które porozumiewają się w celu wywierania wpływu na decyzje handlowe danych przedsiębiorstw, co wyklucza, aby te przedsiębiorstwa mogły być uważane za niezależne gospodarczo od siebie. Realizacja tego warunku zależy od okoliczności sprawy i nie musi być koniecznie podporządkowana istnieniu więzów umownych między tymi osobami ani stwierdzeniu ich zamiaru obejścia definicji przedsiębiorstw mikro, małych lub średnich w rozumieniu powyższego zalecenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. – Industrias Alen SA de CV przeciwko The Clorox Company; Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-422/12 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CLORALEX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy CLOROX — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Odwołanie wzajemne — Artykuł 176 regulaminu postępowania — Obowiązek sporządzenia odwołania wzajemnego w odrębnym piśmie]

(2014/C 112/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Industrias Alen SA de CV (przedstawiciel: adwokat A. Padial Martinez)

Strona pozwana: The Clorox Company (przedstawiciel: S. Małynicz, barrister), Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2012 r. w sprawie T-135/11 Clorox przeciwko OHIM – Industrias Alen (CLORALEX), na mocy którego Sąd stwierdził nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 16 grudnia 2010 r. (sprawa R 521/2009-4)

Sentencja

- 1) Odwołanie główne zostaje w części odrzucone i w pozostałym zakresie oddalone; odwołanie wzajemne zostaje odrzucone.
- 2) Industrias Alen SA de CV pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez The Clorox Company.
- 3) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Postanowienie Trybunału ósma izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Debreceni Munkaügyi Bíróság, Fővárosi Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Dutka József (C-614/12), Csilla Sajtos (C-10/13) przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal (C-614/12), Budapest Főváros VI. Ker. Önkormányzata (C-10/13).

(Sprawy połączone C-614/12 i C-10/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Wprowadzenie w życie prawa Unii — Brak — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2014/C 112/19)

Język postępowania: węgierski